

Misjonen i Congo og Kina.

Kintshua, Congo 5/2 34.

Kjære misjonsvenner!

Ingen skal holde stand for ditt åsyn alle ditt livs dage; likesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlate dig.

Dette var Guds løfter til Josva, og likesom han var med Josva vil han være med alle sine hellige alle dager. Vi synger i en sang: «Den Gud som var på Mose tid er likedan idag.» «Han lever endnu den gamle av dage, er god og allmektig som fordem han var.» Priset være hans navn.

Vi reiste fra Kinshasa den 23. desember med S.S. Luxemburg til Manghai. Disse båter ser meget rare ut, og jeg vilde ikke gått over Nordsjøen med dem, selv midtsommers; men her på floden er de meget praktiske. Der er tre dekk på dem. Første dekk er optatt av stinkjelene som står helt forut. Midtskibets er kabyssens og mannskapets soveplass. Helt akter er maskineriet som driver store store hjul rundt, og disse driver båten frem. På andre dekk er passasjerlugarer og spisesalong. På tredje dekk helt forut er kommandobroen og styregreiene. Lenget akter var Luxus Cabin hvor alle de rike, fornemme og fine bodde. To dager reiste vi på Congo-floden, men så tok vi av til høire op Kasai-floden.

Vi seilte op mellom tette skoger, lange store sletter, passerte massevis av små såkalte byer hvor mange huser ikke var større enn at det godt kunde kjøres i et bestellass, og familien på toppen, hvis den ikke var alfor stor.

Der bruktes ved som brensel til å holde stim, og vi måtte nok så ofte til lands for å laste ved, forovrig lå båten stille om natten. Fyrer og denslags fantes ikke. Da vi kom til lands jumpet matrosene overbord og svømte iland med fortøiningen.

Jeg spaserte att og fram på dekket nesten hele dagen og stirret bortover vannet for om mulig å få øie på en krokodille, flodhest eller andre diller og hester. Men jeg så ikke noen ting. Jeg hadde tenkt mig at apekattene hang og dinglet nesten på hver gren, men så ikke så meget som en kattunge engang. Men moskitos fikk vi både føle og se i mengdevis av. Om kvelden var det aller verst.

Efter syv dagers reise kom vi frem til Manghai, vi var svært spent på om Christiansen var å tok imot oss. Vi hadde ikke sagt bestemte hva tid vi kom. Det var ikke fritt for at vi var litt engstelige. Da båten la til lands turde vi nesten ikke se op for ikke å bli skuffet.

Men Gud være takk, der var han, og gleden var gjensidig. Han

Br. og str. Glittenberg blir hilset velkommen av br. Alb. Christiansen.

hadde femti mann med sig som skulde bære både oss og vart toi til stasjonen, og efter at vi hadde spist middag hos noen hvite handelsfolk der, begav vi oss på vei. Et langt stykke fulgte vi en stor rydning igjennem skogen som kaltes automobilvei og førte til en statsport langt borte, som kaltes Etiofa. Da vi forlot denne og tok til høire fulgte vi en gangsti gjennem tett skog og jungel. Ut på kvelden kom vi frem til en ensliggiggende plass inne i skogen som het Manzomo, hvor en svensk mann ved navn Lundgren bodde. Han tok godt imot oss og beviste oss stor menneskekjærighet, ga oss mat og husly for natten.

Neste morgen tok vi farvel med vår gode vert og fortsatte reisen. Nu var det liksom vi forlot den siste rest av sivilisasjon. Nu gikk det gjennem tett skog og over store åpne sletter, atter igjen skog, over små grumsete elver og op og ned bakker, under solens hete stråler. De sorte fortsatte stadig videre, under sang og latter.

Vi spurte Christiansen hvad de sang. Ja, det var om oss og om hvor glade de var for at vi kom.

Men omsider blev de trette, og vi måtte ofte ut av bærestolen for å gå. Jeg gikk omtrent halvannen time i ett trekk. Men da var jeg ganske utmattet og var glad jeg fikk sette mig op igjen.

Det er varmen som gjør at vi blir så snart utkjørt; særdeles når man ikke er vant til dette klima. Men når jeg har vært her en tid, så håper jeg at jeg skal være istand å gå ikke bare en time, men en hel dag i ett trekk.

Nyttårs aften kl. 5 eftermiddag vi frem til stasjonen efter omtrent to dagers reise. Vi blev møtt av br. Meyer fra Amerika som er her på stasjonen og en hel del gutter som sang. De så alle så begeistret og glade ut, at vi kunde ikke annet enn å smile. Vi var så trette efter reisen, så vi var også svært gla over å være fremme ved målet for vår reise.

Br. Christiansen har bygget et rummelig og koselig hus som ligger vakkert til oppe på en liten

forhoening. Men her er langt til nærmeste nabo, så vi har ikke sett noen hvite mennesker siden vi kom. Her er forferdelig ensomt og trist på den måten.

Men vår Fader har lovet: at scm dagen er, skal styrken være. Tiden går merkelig nok nok så fort allikevel og det er fordi her er så meget å gjøre. Her er nu 240 mann og barn som vi skal holde møter og skole for og dertil all forpleining av sår. Jeg kan dessverre ennu ikke være til så stor nytte, hverken på skolen eller møtene for jeg kan ennu ikke tale språket, men med Guds hjelp så skal vi nok lære det. Før Christiansen reiste hjem var vi alle en hel dag og besøkte mange landsbyer og holdt møter. Folket var svært rolige og opmerksomme og lyttet til det glade budskap som vi kom og fortalte dem. Men det er nok ikke så lett for dem å forstå, at vi bør fødes på ny, for å komme inn i Guds rike. Men troen kommer ved hørelsen og forat de kan høre må noen forkynde dem Guds ord, og når de mottar

Guds ord ved tro, så er det ordet og ånden som kan gjøre alle mennesker til nye skapninger i Jesus Kristus, så vi kan si: «Det gamle er forbigangt og alt er blitt nytt.»

Da jeg allerede har skrevet et langt brev, må jeg slutte for denne gang. Men før jeg slutter vil jeg be dere misjonsvenner å huske oss med et lite brev nu og da. Vi kan umulig rekke å skrive til dere alle personlig. Det vil være oss til stor trøst og opmuntring her ute i ensomheten å få brev fra dere. Gud velsigne dere alle!

En hjertelig hilsen til alle venner fjernt og nær, fra deres i Jesus forbundne

Ruth og Jens
Glittenberg,
Kintshua, Mangai Etat,
Sur Kasai, Congo Belge
W. C. Afrika.

KINA

Vi gjengir her resten av str. Esther Schroeders brev:

Venner! Hva kan vi annet enn ved denne Jesu store rike kjærlighet bli dratt til å følge ham og gi vårt alt for sjæles frelse. Det var Guds kjærlighet i Paulus's hjerte, i Jeremias hjerte, i Mose hjerte, i Jesu Kristi hjerte, (Guds egen sønn) til den fallne verden, til uverdige mennesker, og derfor når vi ledes inn i Kristi lidelsessamfund i ånden, da kan, må og vil sjæle bli født inn i Guds rike. Amen!

Herren arbeidet velsignet med sin And i en ung manns liv som trofast har kommet til motene. Han har fulgt Jesus skritt for skritt, så langt som han har hatt lys. Han har en liten forretning, og det gikk klart op for ham, at det var galt å selge sigaretter, og senere har han solgt kaker, og kokt kjøtt, så han kan ernære sin hustru og sig selv ved dette, (denne mann har mistet begge sine ben i krigen). Enskjont salg av sigaretter bragte ham mere inntekt enn hvad han nu selger, så har han vært tro til sitt lys. Herren møter hver opriktig sjel som han også gjorde med denne mann. Han gråt bitterlig over sin stilling. En av evangelistene gikk bort til ham og bad med ham, som vi alle gjorde, og Herren møtte op med oss, pris Gud. En annen mann ved navn Chang som har tatt et fullt standpunkt for Jesus, har ligget under for den fryktelige opiumslasten. Han var dypt fallen i syndens mange latter. Efter de har gitt op opiumrøkingen, bevirker dette at de blir meget syke i begynnelsen, og somme i lengre tid. Han var meget syk, holdt næsten på å gi seg tan plass igjen i sitt liv, men holdt ut i bønn og tillid til Herren.

Herlige håp! Vi kan få leve med ham. Om vi enn dør så skal vi leve. Livets hovding har bevist, at han er seierherre. Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkerdigste av alle mennesker. Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blitt førstegrøden av de hensøvede. 1. Kor. 15, 19—20.

G. I.

Fors. 4. side.

Påske.

I.

Da nu Jesus hadde fått ediken, sa han: Det er fullbragt. Og han bøiet sitt hode og opga sin ånd. Joh. 19, 30.

Nu var det største slag og den tunge kamp utkjempet. Folkemassene stod der og blev grepet av dette som hendte. De stod der spottende, hatefulle og forbitret og altsammen uten grunn. Der på det rått uthugget trekkors hang Jesus — den levende Guds sønn — såret, blodig, mishandlet og stred dødens tunge strid. Han roper til slutt: «Jeg tørster!» De satte en svamp dyppet i edik på en isopstilk, og holt den op til hans munn. Da var tiden kommet. Verket som Jesus var kommet for å utføre her på jorden var avsluttet og han roper: «Det er fullbragt!»

Han bøier sitt trette, mishandlede og tornkronte hode og oppgir sin ånd. Nu er veien til Guds hjerte åpnet. Nu revner forhenget mellom den adskilte helligdom og det virkelige påskelams blod har runnet for slektens brødre. Det er fullbragt! Gud være evig takk! Det som menneskeheten i årtusener har lengtet og stundet efter — bevisst og ubevisst — er nu kommet. Adgangen til Gud er åpnet igjen for den fallne menneskeslekt. Ved Jesu blod

har vi frimodighet til å gå inn i den sanne og himmelske helligdom. Med ett offer har Guds sønn innviet oss en ny og levende vei.

II.

Da Jesus bøide sitt hode og utåndet blev menneskemassen grepet av det som hendte. Det var ikke noe enestående å være vidne til et menneskes død på et kors på den tid. Nu skjedd det dog noe som der aldri var hendt før. Solen nektet å skinne på denne uskyldiges død, klippene revnet, jorden skjälv og forhenget i tempel revnet fra øverst og ned. Naturen kom i bevegelse og slikt var aldri hendt før. Da sa de som stod der: «Sannelig denne var Guds sønn», og alt folket slog sig for brystet og vendte tilbake, da de så det som hendte. Stemningen snudde sig. De forstod at han var uskyldig.

Hans sorgende venner fatter mot og Josef fra Arimatæa får lov av Pilatus å ta hans legeme ned av korset og legge ham i en grav hvor ingen hadde ligget før. Esajas spådom århundreder i forveien får sin oppfyllelse og alt skjer slik som Gud har åpenbart for sine hellige profeter fordem. Alt er fullbragt. Jordens herre og skaper hviler i en grav. Sorgen, håpløsheten og mismotet aar grepet hans venner. Det er forbi.

III.

På den første dag i uken kom noen kvinner til graven for å se

ve Jesu legeme. Nu finner de en tom grav og gråtende løper Marie Magdalene til Simon Peter og Johannes og sier: De har tatt Herren ut av graven og vi vet ikke hvor de har lagt ham. Mens de sammen leter efter ham i den tomme grav og Maria står utenfor og gråter, åpenbarer Jesus sig for henne. Hun tør ikke tro det er ham, men da hun får høre hans røst, — denne røst som hun aldri har kunnet glemme — sier hennes navn, kjenner hun ham. Hun går — ganske sikkert gledesstrålende — til de andre og forteller at Jesus lever. Etterpå åpenbarer han sig for sine disipler og nu omskiftes sorgen til glede, håpløsheten til håp og utsynet klarer. Sannelig han er opstanden. Han lever! Underbare gåde. Han var død, men viste sig å være Guds veldige sønn ved opstandelsen fra de døde. Nu er det oppfylt, som de ikke engang våget å tro. Han brøt gravens lenker og står som seierherre over døden. Døden har tapt sin velde. Jesus vant og lever.

Herlige håp! Vi kan få leve med ham. Om vi enn dør så skal vi leve. Livets hovding har bevist, at han er seierherre. Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkerdigste av alle mennesker. Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blitt førstegrøden av de hensøvede. 1. Kor. 15, 19—20.

G. I.

Fors. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelinger til både redaksjonen og ekspedisjonen sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Guds barns enhet.

Fra førerstandarevcken i Göteborg.

I Göteborg holdtes efter innbydelse av Salemsforsamlingen en ukens samtale og oppbyggelsesmøter fra 12 til 18 febr. og blant de ting som behandlede var også følgende som er gjengitt efter «Evangelii Häröld»:

«Huru vi skola förhålla oss till sådana kristna, som ha i det stora hela samma tro och erfarenhet som vi och som leva ett sant kristligt liv utan att ännu hava helt förenat sig med pingstväckelsens folk.

En liknande fråga behandlades, som bekant, på Kölingaredsveckan förra sommaren, och svaret på densamma blev ungefär likartat med det, som då gavs. Vi borde under orubbligt fasthållande vid den sanning och vid den församlingsprincip, som Gud gjort klar för pingstväckelsens folk, göra allt, vad på oss ankommer, för att räcka dem brodershanden och söka att bliva ett med dem i alla stycken. Det vore viktigt, att den sanna ödmjukheten, finnes hos oss, så att vi icke genom hårdare och orättvisa domar och genom bristande kärlek och sanningssinne bleve andra till skada i stället för till gagn. Vi borde alltid ha klart för oss, att vårt vande är ett styckeverk och att andra kunna se sanningen i viss mån klarare än vi själva och att icke någon av oss är fullkomlig.»

Dette har nok sin betydning for flere enn de svenske pinsevenner, og ikke minst i vårt eget land.

En del andre forsamlinger har også stort sett samme lære og praksis uten å ta navnet pinsevenner. Efter min mening vilde meget være vunnet om de forskjellige av disse forsamlinger som praktiserer troende dåp, fremholder åndens dåp, de åndelige gavers nødvendighet i menigheten og ønsker å ha en bibelsk menighetsorden stod mere sammen. Ingen er fullkommen i sin forståelse av Guds ord og denne ordkrig og ukristelige fremgangsmåte som blir brukt undertiden viser noe langt annet enn Andens frukter. Det må kunne gå an å respektere hverandres syn på f. eks. menighetsordningen, om det ikke akkurat er likt i alle ting.

Denne selvkløke og ensidige fremgangsmåte som nu ofte brukes og uttalelser som «vi frie», «vi pinsevenner», «vi baptister» o. s. v. i tide og utide er ikke noe større oppbyggelig å høre på. Vi bør være litt mere varomme med å betrakte oss som de der står over alle andre, og vårt syn som det eneste fullkomne. I særdeleshed de predikende brødre.

G. I.

«Misjons-Røsten» utbredelse.

Vi angir nedenfor noen grunner hvorfor «Misjons-Røsten» bør ha større utbredelse:

1. Det bringer nyheter fra ca. 40–50 misjonærer som arbeider på 30–30 forskjellige misjonsfelter.
2. Det står helt på bibelens lære uten å være partisk.
3. Eventuelt overskudd tilfaller misjonærene.

Gjør hvad du kan for å få bladet utbredt.

Nr. 2 får har vi ikke flere igjen av. Nye abonnenter som bestiller fra 1. jan. kan enda få alle de andre nummere.

Rettelser.

Under stykket «Oprop for de forsømtes misjon» i nr. 5 var innsenderens navn kommet sammen med de som anbefalte opropet. Innsenderens navn er: Evang. G. W. Andersen, Grønvoll, Strøm men.

Kvittering.

Herved takkes og kvitteres for kr. 5.00 mottatt ved «Misjons-Røsten» til str. Asta Thuen, Kina.

Bergen 14. mars 1934.
Edit Olsen,
kasserer.

Misjonensber.

Innkomet til misjonær F. O. Schröder (Schrodermisjonen) Kina ved A. Toftner, Oslo fra 10. mars 1933 til 10. mars 1934 kr. 2860.47.

Gud er trofast. Amen.
Hjertelig takk til Herren for vennens samarbeide for sannhetens fremme iblandt Kinas millioner det forløpne år 1933.

Den flittiges hånd gjør rik. Orspr. 10. 4.

«Gud er trofast. Amen. Hermed kvitteres med takk til giverne på misjonens vegne»

A. Toftner, kasserer.

Den Norske Congomisjon.

I tiden 20. septbr. 1933–20. mars 1934 har jeg mottatt følgende beløp til virksomheten i Belgisk Congo: (Personlige givere angitt med forbokstaver).
Moss, Logen ved Jul. O. Lind kr. 200, Moss L. O. ved do. 100, Moss, søstermisjonen ved Albertha Larsen 200, Oslo og Sørkedalen ved Ole O. Fjeld 426.33, Magnor, ved A. Bekaasen 95, Fredrikstad ved Sv. Shwan 73, Teie ved T. Johnsen 50, Svelvik ved Jørga Falk 40, Osen pr. Rena I. og O. N. 50, Stensnes pr. Hørtén, A. L. 25, Fjeldstrand, Betania ved Hj., Askim 160, Hyggen, T. M. 5, Eidsvoll, ved Oline Halldén 60, Jessheim ved Magnhild Ruud 50, Drammen, Knoffs gt. 6 319, Do. årsmøte M. M. 148.50, hvorfor herved kvitteres med hjertelig takk og hilsen til de enkelte givere.

Erling Syvertsen,
Danvik pr. Drammen.

I NADVERSALEN

Aldri glemte Johannes de seks timer disiplene tilbragte sammen med Jesus i nadversalen skjærtorsdagskvelden. Efter 60-års forløp stod kvelden like klar i hans erindring. Boiet over papyrusbladet sitter han og lar timene rulle frem for sitt indre øie.

Han hadde delt mangen time sammen med Frelseren. Han hadde skuet hans herlighet så mangen gang. Men aldri som denne uforglemmelige kveld. Den første gang han så Frelseren, det var da doperen pekte på ham og sa: Se der Gudslammet som bærer verdens synd! Lammet! Dette ene ord hadde senere blitt hans yndlingsnavn på Frelseren. Han elsket siden å tale om Lammets blod, Lammets drakt, Lammets trone, Lammets bryllup, Lammets fotspor og Lammets tross. I nadversalen satt han der og delte på skelammet med dem. Den kveld møttes de to offerlam. Profetiens offerlam og det sanne offerlam. Profetiens minnemåltid blev samme kveld erstattet med et nytt minnemåltid. Hvor hadde ikke Jo-

hannes i disse 60 år så mangen gang delt dette måltid sammen med de troende.

Hvor godt han husket da Frelseren begynte å vaske deres føtter. Først nu forstod han noe av den dype lærdom som lå i denne handling. Hvor mangen gang hadde han ikke hatt behov av nåde på veien. Vel var han ren i Jesu blod. Men vandringsrenhet det var målet han jaget efter. Sannelig hadde Frelseren vasket hans føtter mange ganger siden den kveld.

Cg hvor ladde han ikke senere lært å forstå hvad Frelseren den kveld talte om vintreet og grenene. Like avhengig av Jesus som grenen av vinstokken. Det er disse stilling til Kristus. Uten Jesus intet liv, ingen kraft, ingen frukt. Fra disiplens side spørres der bare om en ting: at bli i ham.

Den gamle apostels hode boier sig dyperø over payrusbladet. — Lammets herlighet fyller ham. Han tilbeder Lammet og takker enda en gang Faderen for forsoning og fred ved Lammets blod. S. Feyling.

PÅSKEUNDERET

Av alle Guds store underverker fra skapelsen av en påskeunderet det største.

Visst var det en stor begivenhet da Jesus blev født i Betlehem under englenes jubelsang, men det var dog bare hans ankomst til jorden hvor den store opgave ventet på ham. Han hadde eksistert fra evighet av, men først da begynte han å leve i synlig menneske skikkelse, og her var en — ja også den eneste — hvis liv udgikk å bli besmittet av det onde i denne verden.

Men dette fullkomne liv tiltross kunde ikke en eneste sjel bli frelst ved det.

Påsen måtte komme.

«Jerusalem, Jerusalem! du som ihjelslår profetene og stener Herrens sendebud.»
Han visste hvad som ventet ham. Allikevel satte han kursen imot Jerusalem.

Unødig, syntes mange. Dette må ingenlunde skje, insisterte disiplene. Spar dig selv!

Men på alle disse veimøte og kan hende fristende råd hadde han kun ett svar å gi: Vik bak mig satan! Han var ikke kommen for å spare sitt liv, men for å gi det til en gjenslupningsbetaling for mange. Det blev ingen vandrings på rose.

Getsemane måtte komme,

og det kom. Her kjempet han i dødsangst så intens at han svettet blod.

O, hvor han måtte lide!
Det var som en forsmak av helvedes redsler.

Der kom kalken —
Er det mulig — —
Men han var snart bestemt.
Din vilje skje!

Så kom Judas o gforrådde ham med et kyss, og hvad kunde vel sære ham mere enn dette?
Allikevel tiltalte Jesus ham med: Venn!

Da blev han bunnet og ført for rådet, dømt til døden som en misdeder.

Bort med ham — korsfest ham! Se det var lennen han fikk av spissene på det sosiale og religiøse område.

«G — der kroner de ham med en krone av torne så blodet perler ned over hans magre ansikt. De slår ham med stokker, spytter på ham, rykker ham i skjegget og håner ham på: det grufulleste.

Men han — Ikke et ord!

Golgata måtte komme.

Den siste etappe av den tornfulle vei. Og her ventet ham den byrde som ingen vilde bære: Korset, hvorpå han selv skulde nagle med all verdens skyldbrev som sitt eget.

Ubarnehjertige mennesker — Tenk de la det tunge kors på hans ømme skuldre med en kraft så han vaklet. Og så driver de ham frem med svopeslag under sang og ville rop.

Intet under at der var dem som gråt ved dette syn. Noen elsket ham heldigvis; men nu var det mørkets makt som hadde overtaket.

Jesus hørte gråten som han alltid gjør. «Gråt ikke over mig — men gråt over eder selv og over eders barn!»

- Han glemte sig selv midt i døden.
- Han glemte sin tornfulle vei.
- Han så kun på menneskeneden.
- O, tenk det var allting for mig.

Golgata var nådd og der korsfestet de ham med urettferdige hender midt imellem to røvere. Det var passende plass for ham, syntes de.

Men hyss — mens den siste spiker drives gjennem hans føtter hører de plutselig: «Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør!»

«Det grosser i mange og de lytter spent. Kommer der mer? Nei — og så spottet de igjen verre enn før.

Men der var en som ikke spottet mer. Reveren. Han var ved dette blitt overbevist om det som alle burde vite: At dette menne-

ske var Guds sønn, og at han der døde for andres frelse. Derfor bad han og fikk svar:

«Idag skal du være med mig i paradiset.»

Nu blev det fryktelige timer for ham som kjempet på korset. Det var verre for ham enn for andre som blev korsfestet. Han led jo straffen for alle andres synder.

Ubeskrivelige lidelser — Ubeskrivelig kjærleighet! Og midt under alt dette bli förlatt av sin himmelske fader.

Grufullt!
Men her — nu begynner det alt å lysne.

Det er fullbragt!
Jesus selv trodde sig her å ha læst sin opgave, og da bøide han sitt hode og var død.

Len momentane virkning av hans død var: Forhenget revnet — Nu kunde alle trede frimodig frem for nådens trone ved Jesu blod. Og her ligger skillet mellom den gamle og nye pakt. Det som svant og det som kom.

Fra dette øieblikk kunde alle prester innstille sine offeringer som forbilligdelte pekte frem til Kristi offering av sig selv.

Nu var det skjedd.
Men det mest spennende stod ennu tilbake.

Opstandelsen.

Vilde han virkelig komme til å stå op igjen? Hans fiender fryktet for tanken, og hans venner turde ikke tro det.

Men her var Gud heldigvis ikke avhengig av menneskets tro.

Opstandelsen måtte komme.

Og den kom.
«Hvorfor leter I etter den levende iblandt de døde. Han er ikke her. Han er opstanden. Se, der er stedet hvor han lå.»

Og graven var tom. Men de fikk se ham. Snart en, snart to ad gangen, så illeve, tilv og engang av mer enn 500 brødre på en gang.

Jo det var virkelig!
Så er han da rom Paulus sier:

Given for våre overtredelser og opreis til vår rettferdiggjorende. Han blev ved dette verk en fullkommen frelser for alle som tror på ham.

Derfor er påskeunderet stort.

Der blev stor jubel på sales i Jerusalem da Jesus fra nerligheten sendte ånden over disiplaskaren. For hadde de ikke forstått påskeunderet tilfulle. Nu først gikk det op for dem ved Andens hjelp, og fra da av blev dette sentrummet i deres forkyndelse. Og i himlen er dette det største. Der får Jesus all æren fordi han blev slaktet og med sitt blod kjøpte dem til Gud.

La oss alle stemme i den samme sang.

M. Støve.

Sangboken „Evangelie Toner“

er utkommet i nytt oplag med 223 sanger i shirtingsbind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan bestilles i Drammen: H. Hermansen. Aasveien 14 og på motene i Knofeg. 6.

I Oslo: Fredshilsens forlag, «Evangeliehuset», Osterhaugt. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Røsten».

Opfylte profetier

Der finnes vel iugaen bok i verden som har vært og er nå i vår tid særlig stik angrepet og forsøkt redusert til meningsløse skrivelser. Men et av de mektigste holverk mot denne betenkelige autoritet er de bibelske profetiers opfyllelse.

Med redaksjonens tillatelse ønsker undertegnede å innsende noen artikler om opfylte profetier.

Babylon.

Denne bibelsens eldste og fortidens største og mest berømte stad Babel eller Babylon blev grunnlagt av Nimrod 1. Mos. 10: 10 i Sincares land mellem floden Eufrat og Tigris og nådde sin glansperiode i det nybabyloniske rike under de konger som omtales i Daniels bok.

Fra begynnelsen var den hovedstad i det eldre babyloniske rike 2240—2050 f. Kr. Kom siden under assyrisk overherredømme 2050, — 625 f. Kr. for tilslutt å nå høidepunktet av makt og glans i det nybabyloniske rike 625—538 f. Kr. Dens forfall begynte under den persiske makt 538—331 f. Kr. Babylon var engang rikens dronning.» Es. 47, 5. Ifølge Herodot — «historiens far» — dannet byen en firkant på 500 kvadratkilometer. Omkring den var en mur som var 126 meter høi og 31,5 mtr. bred. På murens kant var der en bred gate med boliger på begge sider. Ett hundre porte med dører av kobber førte inn til byen. Inne i staden var der også murer på begge sider av Eufrat som fløt gjennom byen. Herodot skriver også om de hengende haver som et av verdens syv underverker. Profeten Esaias forutsa stadens fall. Es. 47. Babylons inntagelse av den persiske konge Kyros år 538 f. Kr. var noaktig forutsagt av Jeremias og Esaias.

Jeremias profeterte omkring 606 f. Kr. om det 70 årige fangenskap i Babylon og at når de 70 år var tilende, skulde Babylons konge og folket hjemrøkes for sin synd. Jer. 25, 11, 12, 29: 10. Det var denne profeti som Daniel la merke til. Dan. 9: 2. Esaias som profeterte omkring 700 år f. Kr. hadde til og med kalt Kyros ved navn 100 år før han blev født, samt at portene i staden skulde være åpne når byen blev inntatt.

Es. 45: 1. Ved kong Belsarsars fest hadde man på grunn av frådseri og drukkenkap glemt å lukke de porte og dører gjennom hvilke man fra floden Eufrat kunde komme inn i byen. Jer. 51: 37 og Esaias 13: 19—22 er bokstavelig gått i oppfyllelse, så at reisende forteller at de skulde besøke Babylons ruiner kunde de ikke få sine arabiske førere til å slå sine telter op der og bli overnatten. De beduiniske hyrder undgår omhyggelig å føre sine hjoeder dithen. Den svenske opdagelsesreisende dr. Sven Hedin sier: «Aldri har jeg lest det gamle testamentes bøker med større oppmerksomhet og varmere interesse enn under de dage jeg besøkte Babels, Assurs og Ninives ruiner. Beretninger som før led som sagn og fabler blev forvandlet til virkelighet. Konger hvis navn man før hadde et flyktig kjenskap til,

Tiglat, Pileser, Sankrib, Nebukadne-sar, passerer ikke lenger ens sinn som en rekke skygger, men som levende skikkelser. Derpå anfører Hedin Esaias og Jeremias profetier og tillegger:

«Når man står blant Babylons ruiner, får man et mektig inntrykk av den bokstavelige oppfyllelse av profeternes forutsigelser om den store stads tilintetgjørelse. Selve orkenen som utbrer sig omkring en, er ikke så øde som disse grusrynger og disse triste murer. Ti av orkenen erfarer man intet, men ruinen taler om en forgangen storhet og en slukket glans. Ingen beduiner reiser sine telter på denne plass, men sjakaler savnes ikke — til og med om dagen kan man se dem smygge sig frem fra sine huler. Jeremias kunde ikke ha uttrykt sig mere treffende enn han gjorde ifølge de ord: «Babel skal vende til grusdynger, en bolig for sjakaler.» Jeremias 51: 38.»

G. W. Andersen.

Jesus eller Barabbas?

Er det ikke somme tider forferdelig alvorlig å være menneske? Sjelen bever av en navnlos uforklarlig angst. Særlig når den opplever en langfredag — med valg. Du står likeoverfor den blodige Frelser og du må velge. Du har kun det ene alternativ — Jesus eller Barabbas. Når valgets time er der, må du velge. Selv om du sier at du ikke vil, så har du allikevel valgt. Du kommer aldri forbi det, og livet og døden, velsigelsen og forbannelsen er for tid og evighet avhengig av ditt valg. Jødene valgte Barabbas hin langfredag morgen. Men hvad velger du? Hvor er det ikke forferdelig, men også overordentlig stort å være menneske. Både Gud og sattan vil eie dig. Og du selv skal til syvende og sist avgjøre striden. Hvem vil du ha bort, og hvem vil du gi frihet til å eie og styre din sjel? «Giv oss Barabbas løs», ropte jødene. Det samme rop høres overalt idag og ikke minst fra vår gudløse skoleungdom. Bort med alvoret og dødstanken og regnskapsoppjøret! Bort med det tusenårige trykk av prediken og formaning om tro og nye hjertener og evig liv! Bort med leseriet og leserne! Bort med Jesus!

Giv oss Barabbas løs! Giv mig — å gi mig frihet til å synde — som de kaller det — synde med «glade sine!» Rekk mig ditt beger, du strålende verden — fyll det med perlende vin — og jeg drikker og drikker igjen, til øinens lyst og kjødets lyst og livets forfengeligheit har gjennemtrent hele min pirrende og dirrende sjel. Jeg vil følge min natur. Gi den fri. Slipp Barabbas løs! Men han er en morder og en røver. Gi ham fritt spill, og han plyndrer dig for alt som har evighetsverdi — din sjel tapes. Og hvad gavner alt — når den tapes!

A tenk hvad din Frelser led for å redde din sjel. Hvor glad jeg er fordi du Jesus møtte mig i min

tidlige ungdom og jeg fikk nåde til å velge dig. Jeg blev stille der ved korsets fot hos dig, og fikk se dig sår, knust og straffet for mine synders skyld. Det var for dine fiender du ga dig frivillig hen til korsets forsmædelige død. Derfor fikk jeg frimodighet til å komme med mitt fiendiske hjerte, med min navnløse og bundløse avgrunn av indrefor-dervelse, og du støtte mig ikke ut, du tilgav mig alt etter din nådes rikdom. Hvilken lykke! Takk, takk!

Den nåde vil jeg aldri glemme, at jeg fikk ole på Guds Lam.

Nu vil jeg, til jeg hist er hjemme, med fryd og glede følge lam. Han har en dyp, en lang, en bred, en himmelhøi barmhjertighet!

Golgata

Såret og blodig Gud-fyllt tålmodig Jesus med korsel til Gulgata går. Se, hvor han strider! Stille han liden! Hjertet så varmt for fiendene slår.

Synden han bærer, Jehovah bever: Tenk, han skal ofre sig selv, hvilken nød!

Straffen utsone, så det kan tone inn i hvert hjerte: Han redder fra død!

Takk, Frelser milde, for at du vilde leve og lide, ja død i mitt sted! Evighetslivet du har mig givet. I dine sår jeg nu eier din fred.

Hjelp mig å ære Lidelsens lære! Jeg kan ei leve og lide som du. Tross motgangsølger jeg dog dig følger, selv inn i dødens den dystreste gru.

Kina

Fort. fra 1. side. ren. Vi var alle med og bad for ham og nu er han meget bedre. Priset være Gud. Isannhet en velsignelse og se sjele hunge etter den levende Gud, som alene kan frelse og sette fri fra alle bånd og lenker, at se sjele komme til troen på Jesus, ja følge Jesus! Vi kan si med Paulus: «Ti hvem er vel vårt håp, eller vår glede, eller vår hederskrans, er ikke også I det for vår Herre Jesu åsyn, i hans tilkommelse. I er jo vår ære og vår glede.» 1. Tes. 2, 19—20. Hvad verden trenger idag mere enn nogensinde er helhjertede menn og kvinner med Kristi kjærlighet brennende i sine hjertener, og som våger å fremholde sannheten til hver sjel, til og med til de som ikke vil høre, så de kan bli uten undskyldning på den store dag. Må Herren velsigne hver enkelt som leser disse linjer, og vær med og bed for arbeidet her. Be for barna og mig selv, at jeg må givets nåde, kjærlighet, glede og visdom i gjerningen og fullføre hans vilje.

Eders for sjelses frelse
Esther Schroeder.

DE YNGRES SPALTE

FRISTET TIL DØDEN

En hedingemisjonær som skulde passere en landby, blev vidne til et underlig syn. En gammel mann kom glænde nedover veien med en stor svinhjord efter sig så fort som mulig. Da misjonæren så litt nærmere efter, opdaget han at mannen strøde banen på veien, og det var disse svinene var efter. De fortsatte inn til de tilslutt gikk inn gjennom en dor i en stor bygning. Misjonæren blev stående og så på dette med forundring, gikk bort og banket på doren. Da mannen åpnet den fortalte han at dette var den eneste måte de kunde få svinene til slakterhuset.

Dette minner oss om hvordan satan lokker folk til fordervelsen.

EN LISTIG FIENDE

Det er en gammel historie om inntagelsen av Troya. Lenge beleiret grekerne byen, men uten hell. Tilslutt syntes de i fortvivlelse å oppgi sitt forhaivende, og en dag da innbyggerne fra utskiltårnet så ut over omegnen, var hele den beleirede horten, og alle spor av fiendtlig angrep forsvunnet; det eneste som var latt tilbake var en umåtelig trehest.

Der er dem som strar ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordsp. 11, 24.

Kina.	Den Norske Kongemisjon.
F. O. SHROEDER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarne, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborgst. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.	ALB. M. CHRUSTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
JENS GLITTENBERG:
R. Løkkholm, Moserhamn, India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestromsveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedagt 3 a. Oslo.
HILDA WERGedal:
Jens Jarnes, Passeløk p. o. Sandvør.
RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydekløkken, Kongberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Fru Gudrun Berntsen, Kviteseld, Telemark.

Argentina.	Finnmark.
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstebø, Otterholdt, Bø, Telemark.	OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Bred», Storsteinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Afrika.	Hjemmeværende misjonærer.
INGRID LØKKEN:
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedagt 3 a. Oslo.
HILMA HERMANNSEN:
Ole Krogstad, Soli, Røilngen.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSSEN:
Constanse Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdaal, Sydnessmug 6, Bergen.	TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.
DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekomnes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.